Pau Vadell i Vallbona

Blai Bonet enllaunat

Accèssit de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2006

Ajuntament d'Algaida

Col·lecció Binària 99

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2006-P-A-0209-0099

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2006-P-A-0209-0099

© del text: Pau Vadell i Vallbona
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajagaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Pau Vadell i Vallbona

Blai Bonet enllaunat

Accèssit de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2006

Col·lecció Binària · Premis Castellitx
PC2006-P-A-0209-0099

El poemari *Blai Bonet enllaunat,* de Pau Vadell i Vallbona fou guardonat amb un Accèssit al XXX Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2006. En foren jurats, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Blai Bonet enllaunat

Beurem,
i ho farem amb la sang freda,
amb l'espera que ens permet ser distints
i a la cultura que ens fon terra.

Blai Bonet enllaunat,
com els trencaclosques del comerç,
i la son a la lectura difícil.
Hem de beure tot el que ens donen,
hem de dir amén fins i tot al ca me,
que bava les sabates de tots els progenitors.

Som ja els papers de la mort,
els que ajornen l'arribada
i la compra de llibres, no llegeix ningú!
Són existència muda en vint per quinze centímetres.

—Un gin tònic Blai?
—Bromera, la picor,
la incapacitat d'escriure amb coherència.

—Bromera, incapacitat de fer el salt a la coherència
i desfer aquesta mala bava que ens empastifa fins a escanyar colls.
—Bromera, diàleg entre un mort i un poc viu,
diàleg de poques paraules,
però més sentides que les rondalles populars
i més llegides que Genoveva de Bramante,
aquella novel·la amb fascicles, que tanta intriga tenia
i tan poc veure feia.

—Bromera, ens hem d'aixecar d'aquests vergonyosos murs
fets a la semblança d'una cara bavada, com aquesta,
que s'engresca cada cop més,
i no fa més que besar culs i treure, entotsolada,
les receptes, les medalles i les seqüències d'autoproclamació.

Aquesta és bona terra, obrada amb la mà i la paraula.
—Homes i polítics mengen terra.
—Creu, Blai, prest seran polítics i someres,
la diferència rau en que la somera té consciència.

—Fa res, he sortit a pasturar,
amb aquestes meves cames curtes,
i he trobat una postal en blanc i negre,
calçons arromangats i peus dins l'aigua,
i era a la Cala, just abans del moviment.
De com encara hi havia peixet,
i paraules afrontades, no com ara,
que les mentides surten al recer del silenci;
perquè afrontar la realitat,
sí, ho he dit així, amb aquesta paraula: realitat;

Premis Castellitx 2006 · Poesia
PC2006-P-A-0209-0099

és, talment, cremar tot quant hi ha,
tot quant puguem imaginar,
viure així és viure,
altres coses semblants són «pensar-se viure»

«*La meva obra és la meva felicitat*».

Convertir-se en català desenganyat, Blai,
és com no saber de la història,
és no saber de la vitalitat
que arriba a les persones que senten l'aire;
i saben quin és perquè és el seu.
Mitja dotzena de migdies
he pensat seriosament
de fer camí cap a la platja,
i ajeure'm allà, mitificant exemples,
traient de la societat i de les ninetes dels meus ulls,
els estrangers que per allí es passegen despistadíssims,
amb un posat «com de tota la vida».
Quan ets allà,
i veus un revolt de pins,
i la pregària és lluny,
allà, pot veure la Grècia, Blai,
aquesta que ens identificares.

Demana't, ara, com fer hivern tot l'any,
o hivernar, que és estar tot sol,
i creure en els gravats de la memòria.
Enmig de tot, viure amb la mare
és el destí fàcil de totes les possibilitats possibles.

Espatlla amarga,
som creats com volen,
som creats per esmunyir el temps amb banalitats.
Som, molts colors maragda, d'ençà de la mort,
d'ençà de la perduració conscient de la carta de viure,
que és la qualitat in situ d'arrapar-se a la catalanitat santanyinera.
L'altra banda, més gran i més gent,
és «viure amb Alemanya» que és més gran, però no té amor.

Cobrar humilment sobre el final,
els quaderns utilitzats per la màtria
que també és animala, i benestar,
i camp, i camp amb embrions que aviven,
i descripció, llum, personatge, color, identitat,
sentiment llarg que no vol dir res més que CREACIÓ,
que anar cercant abric i futur per desfer-se d'actituds injustes,
d'ànsies formals.
Els mateixos que creuen en el buit i en un programa econòmic,
són els mateixos que no abeuren la forma i la lletra.
—Volia dir-te... CREACIÓ.

Premis Castellitx 2006 · Poesia
PC2006-P-A-0209-0099

ā